

O lume mai bună

Sâmbătă, 23 decembrie 2006

Gili Cârstea

Oricine poate constata obsesia omenirii pentru construirea unei lumi mai bune. Guvernele sunt prinse într-o permanentă cursă pentru pace, deși consideră că impunerea ei nu se poate realiza decât prin forță. Bisericele se coalizează și ele în lupta pentru pace, dreptate socială și dezvoltare economică, sperând că astfel împlinesc mandatul evangheliei. Șefii de guverne și capii bisericilor vorbesc tot mai des despre beneficiile unei noi ordini mondiale, în care să domnească pacea, unitatea, echitatea, demnitatea umană și buna înțelegere între popoare. În ciuda profundelor deosebiri culturale, religioase și ideologice, toți vor să pună umărul la ridicarea unei lumi mai bune.

Creștinii vor să dea tonul în această întreprindere măreață, deoarece, nu-i așa, ei sunt făcători de pace și întinzători de poduri. Unind bisericile lumii, ei speră să unească națiunile lumii. Pontiful roman declara de curând că despărțirile din creștinism reprezintă un scandal care nu mai poate fi tolerat. Viteza cu care s-a prăbușit cortina de fier ne spune că în acest proiect sunt implicate forțe majore, care nu se vor da înapoi de la nimic spre a-și realiza scopurile.

Bisericile par electrizate de fenomenul ecumenic exploziv din ultimii ani. Toți văd în noul interes religios o șansă reală pentru salvarea planetei Pământ. Noile amenințări globale impun o soluție globală, care nu va putea fi aplicată în prezentul haos legislativ, politic și religios. Doar împreună avem posibilitatea să construim "o lume mai bună."

Cei care mai știu câte ceva despre istoria civilizației umane nu pot să nu remarce asemănările izbitoare ale globalizării moderne cu proiectele generației de după potop, sau cu cele ale Imperiului Babilonian din timpul lui Nebucadnețar.

Noua civilizație care s-a ridicat pe pământ după potop a fost puternic marcată de acel dezastru global. Oamenii au decis că misiunea lor urgentă este aceea de a nu mai permite ca așa ceva să se întâmple din nou. „Haide să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului” (Gen 11:4).

Intenția lor, descrisă aici în câteva cuvinte, reprezintă foarte bine scopul major al noii ordini mondiale. Omenirea dorește să reziste oricăror amenințări, dorește să “locuiască țara” (oikoumené gé), să-și facă un nume și să aducă mileniul de aur pe pământ. Pentru aceasta trebuie zidită o cetate din mai multe cetăți, și ridicat un singur turn.

Împăratul imperiului babilonian avea aceleași visuri. Pentru o lume mai bună, pentru o societate durabilă, doar aducerea împreună a tuturor națiunilor sub o comandă unică avea șanse de reușită. El făcuse un pas decisiv prin cucerirea și subjugarea celor mai multe dintre națiunile lumii, dar parcă nu era suficient. Zi și noapte el își chinua sufletul căutând soluții și proiectând scheme pentru clădirea unei lumi durabile, stabile și sigure. Văzându-i zbuciumul, Dumnezeu a dorit să-i aducă pacea Sa și astfel i-a arătat într-o vedenie de noapte drumul pe care va merge omenirea. Visul descoperirea că aspirațiile de unitate și prosperitate ale omenirii sunt iluzii, iar planurile globale ale vișătorilor nu se vor realiza, oricâtă violență vor folosi imperiile următoare.

Nebucadnețar nu a putut accepta descoperirea. Omenirea trebuia să rămână unită cu orice preț, sub o singură conducere, cu o singură religie, sub aceeași legislație, pentru același scop unic: supraviețuirea. De aceea a convocat marea adunare ecumenică din câmpia Dura, iar proiectul de globalizare a fost impus sub pedeapsa imediată cu moartea. El sfida viitorul, desenând diferit harta geopolitică a lumii spre a menține omenirea unită în jurul capului de aur. Din convingere sau de teamă, delegațiile prezente acolo au primit Planul, sperând că astfel votează pentru viitorul luminos al civilizației umane.

Dar mărețul spectacol s-a încheiat brusc, iar Planul a fost abandonat, deoarece trei tineri ai poporului lui Dumnezeu au avut curajul să confrunte noua ordine mondială cu declarația că Planul nu va duce la realizarea unei lumi mai bune.

Astăzi omenirea se află din nou adunată pe câmpia Dura. Guvernele, organizațiile non-guvernamentale, bisericile, și-au dat mâna să clădească o nouă ordine, o lume mai bună, mai stabilă, mai demnă. Și, după cum se poate observa, nimic nu rezistă în fața determinării cu care Planul este pus în aplicare. Națiunile sunt îngenuncheate, una câte una, și obligate să se integreze în strategiile globale ale comunității internaționale. Opoziția înseamnă sinucidere curată.

Conducătorii bisericilor spun lumii că acesta este planul lui Dumnezeu, și că alăturându-se lui, ei vor aduce astfel împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Membrii bisericilor sunt făcuți să creadă că ei trebuie să aibă un rol activ în ridicarea unei lumi mai bune, și că trebuie să dea un bun exemplu prin zelul lor față de unitatea trupului lui Hristos, care este Biserica.

Scriptura nu susține asemenea speranțe naive, și este tulburător să observăm cum biserica rămășiței se lasă prinsă în ultima și cea mai serioasă rebeliune a neamului omenesc împotriva lui Dumnezeu. Citiți publicațiile și buletinele informative ale bisericii, și veți observa imediat confirmarea zdrobitoare a direcției pe care merge biserica, așa cum a fost ea prezentată înaintea Organizației Națiunilor Unite de către ambasadorul nostru acolo:

„Advenștii de Ziua a Șaptea sunt oameni angajați în acțiuni sociale, iar interesul nostru este ființa în întregime: mentalul, fizicul, socialul și spiritualul... Suntem foarte implicați în eforturile de a face lumea mai bună prin acțiuni umanitare ce implică proiecte de sănătate, educație, refacerea în urma dezastrelor, ajutor pentru dezvoltare și programe de dezvoltare socială, etc. Credem că făcând astfel, urmăm exemplul lui Isus, având grijă de nevoile omenirii.”

Fratele Gallagher a spus adevărul adevărat, suntem “foarte implicați în eforturile de a face lumea mai bună,” iar calea a fost corect definită: “prin acțiuni umanitare.”

Întâmplător sau nu, exact acesta este și scopul Consiliului Ecumenic al Bisericilor. Acesta este și scopul Bisericii Romano-Catolice, al guvernelor lumii și al Organizației Națiunilor Unite, iar calea este exact aceeași: prin “acțiuni umanitare” ce implică “proiecte de sănătate, educație, refacere în urma dezastrelor, ajutor pentru dezvoltare și programe de dezvoltare socială” Toți vor să clădească “o lume mai bună.”

Scriptura spune că ei nu clădesc o lume mai bună, și descrie acest efort global ca fiind “Babilonul cel Mare,” devenit locuință stabilă, durabilă și confortabilă pentru toate păsările necurate și urâte ale văzduhului nelegiurii. Lumea “mai bună” este una în care Dumnezeu acestui veac, dându-se drept Dumnezeu, va reuși să alunge protecția divină care învăluie încă planeta, expunând omenirea celor mai nimicitoare lovituri pe care le-a cunoscut vreodată.

Dumnezeu ne-a avertizat din timp că lumea nu va putea fi ajutată pe calea acțiunilor umanitare, și că va fi fatal să ne alăturăm eforturilor ei de a o menține. Viziunea a fost o metaforă despre un tren de mare viteză, dar implicațiile nu pot scăpa nimănui:

“Am văzut un tren care circula cu viteza fulgerului. Îngerul m-a îndemnat să privesc cu atenție. Am privit cu atenție asupra aceluia tren. Se părea că întreaga lume era îmbarcată în el și că nu mai rămăsese nimeni pe jos. Îngerul a spus: ‘Ei sunt legați împreună, gata pentru foc.’ Apoi mi-a arătat pe conductorul trenului, care arăta impunător și prezentabil, și căruia toți pasagerii îi acordau atenție și respect. Eram uimită și am întrebat pe îngerul meu însoțitor cine este. El a spus: ‘Este Satana. El este conducătorul, prezentându-se ca un înger de lumină. El a luat lumea în captivitate. Oamenilor li se prezintă amăgiri puternice, ca să creadă o minciună și astfel să poată fi condamnați. Acest agent, cel mai înalt în funcție după el, este mecanicul, și sunt și alții în diferite funcții după cum este nevoie, iar ei toți merg cu viteza fulgerului la pierzare’” (EW 88).

Trăim astăzi chiar realitatea descrisă în acest pasaj, și putem constata ușor că ea se împlinește cu exactitate. “Întreaga lume” este îmbarcată în tren, prinsă în proiectul mântuirii globale ce avansează cu viteza fulgerului. Toate națiunile și denomiuațiunile doresc și luptă pentru “o lume mai bună,” fiind astfel îmbarcate în același tren. Chiar dacă pasagerii din diferitele vagoane se ciondănesc mereu între ei, toți pasagerii acordă “atenție și respect” conducătorului trenului. “Impunător și prezentabil,” el pare a controla perfect situația, asigurându-i pe călători că trenul va ajunge fără probleme la destinație, adică vor reuși aducerea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Uimită, slujitoarea Domnului a întrebat pe îngerul însoțitor cine este acest conducător impunător și prezentabil, iar îngerul i-a tâlcuit viziunea. El spunea că omenirea este prinsă în captivitate de Satana, care se prezintă a fi un sol din cer, și care folosește amăgiri puternice spre a coaliza întreaga omenire în proiectele lui sinucigașe. Pe el nu-l deranjează diferențele culturale, religioase sau teologice ale entităților angajate în construirea unei lumi mai bune, atâta timp cât ele se află și rămân în trenul proiectului global al ridicării unei lumi mai bune prin “acțiuni umanitare.”

Una dintre cele mai puternice amăgiri folosite în acest proiect este motivarea lui biblică. El spune omenirii că Hristos a făcut la fel, că El și-a dedicat viața vindecării bolnavilor și ajutorării nevoiașilor, iar noi trebuie să facem la fel.

Aceasta este o minciună pe cât de fină pe atât de gogomană. Hristos nu a venit spre a ridica o lume mai bună, și nici pentru a aduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ prin acțiuni umanitare. Misiunea Lui a fost să descopere oamenilor stricăciunea de nevindecat a acestei lumi, să demaște operațiunile secrete prin care diavolul îi ținea pe oameni în captivitate și să descopere caracterul Tatălui în legătură cu legea. Omenirea avea nevoie să vadă cum arată neprihănirea în trup, ca să poată aprecia calea consacrată către desăvârșirea creștină.

Dacă Hristos dorea să construiască aici o lume mai bună “prin acțiuni umanitare,” avea ocazia de aur să preia de la Satana conducerea lumii acolo, pe muntele perspectivei umaniste unde-L dusesse diavolul. Satana dorea și el o lume mai bună, deoarece de supraviețuirea neamului omenesc în această condiție depinde și supraviețuirea cohortelor lui de păsări necurate. El era bucuros să-l ofere lui Hristos onoarea de a duce omenirea la glorie, atâta timp cât metoda folosită era aprobată de el. Dacă Hristos era dispus să urmeze Planul, adică impunerea unei noi ordini mondiale prin “acțiuni umanitare,” adică “proiecte de sănătate, educație, refacere în urma dezastrelor, ajutor pentru dezvoltare și programe de dezvoltare socială,” diavolul îi oferea toată libertatea de mișcare.

Domnul Hristos știa că omenirea nu poate fi ajutată în acest fel. El trebuia să taie pomul de la rădăcină. Inimile trebuiau eliberate de stăpânirea demonilor și pregătite pentru realizarea noului legământ. Templul trebuia să devină din nou locuința lui Dumnezeu, așa cum fusese în Eden. Aceasta era misiunea lui Hristos și a ucenicilor Săi. Dar biserica nu a răspuns acestei chemări înalte. Controlată de diavol mai profund decât își imagina, ea a condamnat în termeni categorici metoda lui Dumnezeu, și a pus pe cruce pe primul Exemplar al realizării scopului lui Dumnezeu.

De atunci trebuia să fie clar pentru toată lumea că între Hristos și Belial nu poate exista niciun fel de alianță, tovărășie, parteneriat, joint-venture, dialog inter-cultural, inter-confesional, negociere, închinare comună sau orice alt fel de colaborare, oricât de nobil ar părea scopul. Calea lui Hristos este opusă căilor lumii, și ori de câte ori se va manifesta în puritatea ei, va stârni cele mai violente reacții ale iadului. Răspunsul acestei lumi la soluția lui Dumnezeu a fost mereu și fără excepții cuptorul de foc încins de șapte ori mai tare.

Unde a dispărut cuptorul de foc în generația noastră? A devenit lumea mai educată, mai deschisă către căile neprihănirii, mai tolerantă cu scopurile lui Dumnezeu? Nicidecum!

Ofertele acestea de colaborare și parteneriat în numele lui Isus și pentru cauza Lui nu sunt decât amăgiri teribile prin care conducătorul trenului vrea să se asigure că toată lumea își ocupă locurile în vagoane fără prea mare agitație.

Laodicea nu pare însă conștientă de momeala ieftină din fața ei. Bucuroasă că și-a găsit un argument biblic, acela că Hristos a ajutat pe nevoiași, ea nu mai are nevoie de alte verificări spre a se alătura efortului comun pentru ridicarea unei lumi mai bune. Ei nu-i pasă cine a făcut Planul, cine este Marele Arhitect și unde se va ajunge pe acest drum, atâta timp cât lumea o asigură de respectul ei profund.

Cuvântul sigur al profeției ar trebui să fie suficient pentru a spulbera iluziile infantile ale bisericii rămășiței. Lumea aceasta nu se va converti, nu va putea fi îmbunătățită, nu va coborî din trenul în care este îmbarcată și nu va permite nimănui să tragă semnalul de alarmă. Balaurul, fiara și profetul mincinos își vor da mâna în eforturile de a înhăma pe toți locuitorii pământului la realizarea Planului, chiar dacă în final vor fi nevoite să abandoneze glasul mios în favoarea decretului de moarte. Trenul nu va putea fi oprit, nu va deraia, nu va fi garat pe o linie moartă și nu va face halte pentru debarcarea disidenților. El nu se va opri decât în iazul de foc.

Vor exista supraviețuitori? Câțiva, spune profeția, care nu au putut fi momiți cu proiectele de mărire ale unui mileniu de aur pe pământ. Aceștia au rezistat tentației de a îmbunătăți lumea aceasta, alegând mai degrabă să atragă atenția că trenul se îndreaptă într-o direcție greșită. Ei au mizat pe solia îngerului al treilea. Ascultați prezentul descris acum un secol:

„L-am întrebat pe înger dacă nu a mai rămas nimeni. El m-a îndemnat să privesc în direcția opusă, unde am văzut un grup mic călătorind pe o cărare îngustă. Toți păreau foarte hotărâți, strâns uniți în adevăr. Îngerul a spus: „Îngerul al treilea îi leagă, îi sigilează pentru grâнарul ceresc.” Acest grup mic părea împovărat de griji, ca și cum ar fi trecut prin conflicte și încercări severe. Apoi parcă soarele tocmai s-a ridicat din spatele unui nor și le-a luminat fețele, făcându-i să arate triumfători, ca și cum biruința lor era aproape câștigată” (EW 88).

Îngerul al treilea, singurul care “sigilează pentru grâнарul ceresc,” nu sugerează nicăieri că biserica rămășiței trebuie să pună umărul alături de celelalte biserici pentru construirea unei lumi mai bune. Ea trebuie să strige în urechile înfundate ale omenirii că Planul este greșit, conducătorul trenului nu este Dumnezeu, iar zarva prezentă despre o nouă ordine este deșertăciune și goană după vânt.

Laodicea are însă alte priorități, iar declarația ei înaintea națiunilor lumii este tranșantă, neechivocă și conformă cu realitatea: “Suntem foarte implicați în eforturile de a face lumea mai bună prin acțiuni umanitare.”

Acesta este rezultatul firesc al unui secol de opoziție față de solia lui Dumnezeu.